

Sygn. akt: WZ 20/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Steckiewicz

w sprawie płk. rez. J. K. oskarżonego z art. 228 § 3 k.k. i inne, po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 4 stycznia 2017 r. zażalenia radcy prawnego Z. N. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 października 2016 r., w przedmiocie zwolnienia Z. N. z obowiązku zachowania tajemnicy radcy prawnego

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Pułkownik rezerwy J. K. oskarżony został o popełnienie przestępstw określonych w art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k., art. 231 § 2 k.k. i inne, w czasie, gdy pełnił obowiązki Komendanta Wojskowego Ośrodka (...).

Z. N. jest radcą prawnym, który w okresie zarzutów przedstawionych płk. rez. J. K. świadczył usługi prawne na rzecz wspomnianego Ośrodka, polegające między innymi na sporządzaniu i opiniowaniu umów oraz udzielaniu porad i konsultacji prawnych.

W toku postępowania karnego ujawniono dwa egzemplarze umów o tej samej numeracji, sporządzonych tego samego dnia, jednak różniących się treścią oraz tym, że tylko na jednej z nich widnieje pieczęć i podpis radcy prawnego Z. N.

Przesłuchiwany przez Wojskowy Sąd Okręgowy w charakterze świadka radca prawny Z. N. oświadczył, że wszystkie informacje, które uzyskał pracując na rzecz wspomnianego Ośrodka objęte są tajemnicą radcy prawnego i wniósł o zwolnienie go od obowiązku składania zeznań.

W związku z tym oświadczeniem Wojskowy Sąd Okręgowy w W., na wniosek prokuratora, wydał postanowienie o treści, jak następuje:

„na podstawie art. 180 § 2 k.p.k. zwolnić świadka Z. N. z obowiązku zachowania tajemnicy radcy prawnego na okoliczność:

- powstania umowy nr. (...) z dnia 08 marca 1999 r. na egzemplarzu, której to umowy brak jest umowy w/w;

- powstania i opiniowania umowy nr. (...) z dnia 08 marca 1999 r., na której to egzemplarzu widnieje podpis w/w,

w związku z faktem, iż obydwa egzemplarze umowy posiadają odmienną treść;

- na okoliczność powstania i opiniowania aneksu nr. 1 z dnia 22 września 1999 r. do rzeczonyj umowy nr. (...) z dnia 08 marca 1999 r.”

W uzasadnieniu postanowienia Sąd stwierdził, że wobec zaistniałych istotnych wątpliwości dotyczących wspomnianych umów niezbędne będzie przesłuchanie radcy prawnego w charakterze świadka na okoliczności: kiedy powstały oba egzemplarze umów, czy świadek Z. N., jako radca prawny reprezentujący jedną ze stron umowy znał ich treść, zwłaszcza, czy zapoznawał się z umową, na której nie ma jego podpisu i w ogóle czy wie dlaczego powstały dwa egzemplarze umów i ewentualnie, czy jest w stanie wskazać kto te umowy i w jakich okolicznościach sporządził.

Zażalenie na to postanowienie złożył radca prawny Z. N., w którym zakwestionował potrzebę przesłuchania go w charakterze świadka stwierdzając, że nie zostały spełnione przesłanki, o których mowa w art. 180 § 2 k.p.k.

Uzasadniając swoje stanowisko autor zażalenia powołał orzeczenie Sądu Apelacyjnego dotyczące przesłanek pozwalających przesłuchać świadka na okoliczność powodującą potrzebę ujawnienia faktów związanych z tajemnicą zawodową oraz Uchwałę nr (...) Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych odnoszącą się do omawianego zagadnienia; stwierdził ponadto, że „... skoro ma być przesłuchany m.in. na okoliczność powstania umowy, na której brak jest jego podpisu, to nasuwa się w sposób oczywisty wniosek, że ta okoliczność powinna być ustalona innymi środkami dowodowymi niż przesłuchanie tego radcy prawnego”.

W konkluzji Z. N. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest uzasadnione, bowiem wbrew zaprzeczeniu jego autora, za przesłuchaniem radcy prawnego Z. N. na okoliczności wskazane w zaskarżonym postanowieniu przemawia zarówno dobro wymiaru sprawiedliwości (prawidłowość wyrokowania), jak i to, że informacje związane z tajemnicą zawodową, mogą stanowić zasadniczy dowód w sprawie, bowiem inne środki dowodowe nie pozwoliły na dokonanie ustaleń faktycznych pozwalające na usunięcie zaistniałych wątpliwości.

Niemerytoryczne, bowiem niczego nie „wzbogacające” argumentacji zażalenia było powołanie się na wyrok Sądu Apelacyjnego oraz Uchwałę nr (...) Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 29 października 2003 r. dotyczącą zwalniania radców prawnych z obowiązku dochowania tajemnicy zawodowej, bowiem oba te dokumenty odwoływały się do treści art. 180 § 2 k.p.k., co zresztą również uczynił Sąd stwierdzając i uzasadniając swoje orzeczenie, że wymienione w tym przepisie przesłanki uzasadniały przesłuchanie radcy prawnego w charakterze świadka, co do faktów objętych tajemnicą radcy prawnego.

Mając powyższe na uwadze postanowiono, jak na wstępie.

Pouczenie: stosownie do art.426 § 1 k.p.k. środek odwoławczy od niniejszego postanowienia nie przysługuje.

r.g.